

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi november hó 8. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A harmadfokú bíróság a testi sértés vétségének kísérlete miatt **vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 2.Bf.161/2015/6. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Járásbíróság a 12.B.23/2015/8. számú ítéletével I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségének kísérletében állapította meg, amiért őt megrovásban részesítette. Ugyanezen ítéletében II. r. vádlottat az ellene a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Egyben kötelezte I. r. vádlottat a lerótt 10.000 forint eljárási illetékből 5.000 forint megfizetésére magánvádló részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének II. r. vádlottra vonatkozó része 2015. évi november hó 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A Szekszárdi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2.Bf.161/2015/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó részét felülbírálván, az I. r. vádlottat az ellene testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Egyben megállapította, hogy az ügyben lerótt 10.000 forint eljárási illetéket a magánvádló viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló felmentés miatt, I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása végett fellebbezett.

A harmadfokú eljárásban fellebbezése kiegészítéseként tárgyalás kitűzését indítványozta, mivel álláspontja szerint a fellebbezése benyújtása óta olyan új körülmények merültek fel, amelyet nem állt módjában az első-, illetve a másodfokú bíróság elé tárni.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet a Be.387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú határozat megalapozott-e.

Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor fellebbezési jogot biztosított a határozatával szemben;

a másodfokú ítélet olyan bűncselekményben mentette fel I.r.vádlottat, amelyben az elsőfokú bíróság a büntetőjogi felelősségét megállapította.

A Be.388.§ (1) és (2) bekezdései szerint a harmadfokú eljárásban nincs helye bizonyításnak, mivel a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve ha ez a tényállás megalapozatlan. Amennyiben ez a tényállás megalapozatlan, és a helyes tényállás az iratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az iratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészítheti vagy helyesbítheti.

A fenti rendelkezés értelmében a harmadfokú eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, ekként tárgyalást sem lehetett az ügyben kitűzni. Erre tekintettel a magánvádló ezt célzó indítványa nem volt megalapozott.

Az első- és másodfokú bíróságok a büntetőeljárás szabályait maradéktalanul megtartották, így eljárásuk minden tekintetben szabályszerű volt.

A másodfokú bíróság által kis részben helyesbített tényállást a harmadfokú bíróság megalapozottnak találta, amely mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul, ekként az a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

A magánvádló fellebbezése alaptalan.

Az első- és másodfokú bíróságok által helyesen megállapított tényállás lényege szerint I.r.vádlottmagánvádlóval szemben testi erőszakot alkalmazott alkarájának megragadásával és kertkapuról történő levételével, melynek során magát a kertkaput is leemelte a helyéről. Része ugyanakkor a megállapított tényállásnak az is, hogy az I. r. vádlott a kertkapuval elzárt területre jogosult volt bemenni, hiszen ott az önkormányzat hivatala által hozott hatósági határozatban megállapított egyes tevékenységeknek kellett eleget tennie; ekként az önkormányzat hivatalos helyszíni szemlén való részvételre is jogosult volt.

Mindezekből fakadóan helytállóan vonta le azt a következtetést a másodfokú bíróság, hogy I.r.vádlottszándéka kizárólag a hivatali eljárásban való részvétel biztosítása volt azáltal, hogy a magánvádló által telepített kertkapuval jogellenesen elzárt területre bemenjen. Erre tekintettel szándéka a magánvádló bántalmazására bizonyosan nem terjedt ki.

Egyetért ezen felül a harmadfokú bíróság a másodfokon eljáró Szekszárdi Törvényszéknek azon megállapításával is, hogy amennyiben I.r.vádlottáltal megvalósított kényszerítő jellegű magatartás bizonyíthatóan sérülést okozott volna a magánvádlónak, akkor sem hivatkozhatna a magánvádló a testi sértés vétségének megvalósulására, hiszen a magatartásánál fogva az I. r. vádlott volt abban a helyzetben, hogy a jogos érdekének érvényt szerezzen. A magánvádló ebben az esetben jogellenes birtoksértő magatartást tanúsított, ekként a jogos igénye mentén eljáró I. r. vádlott magatartása kapcsán bűncselekmény elkövetéséről egyáltalán nem lehet szó, cselekménye a birtokvédelem körében törvény által biztosított – jogos önhatalom igénybevételével járó – eljárás volt.

Mindezek alapján törvényesen került sor a másodfokú bíróság részéről I.r.vádlott felmentésére, bűncselekmény hiányában. Erre tekintettel a magánvádló fellebbezése nem volt megalapozott.

Miután a másodfokú bíróság a bűnügyi költség vonatkozásában is helyesen döntött, ezért a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a Be.397.§-a alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

P é c s, 2016. november 8.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 2.Bf.161/2015/6. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.I.27/2016/5. számú végzése folytán a 2016. évi november hó 8. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Makai Lajos s.k.,
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő